

Συνεχίζω την καταγραφή των σπουδαιότερων γεγονότων με τον Μάιο, και όταν βρίσκω κάποιο γεγο

Η καταγραφή θα παρουσιάζεται ανά 10ήμερο. Αυτό είναι το πρώτο του Μαΐου.

1792: Ο Λάμπρος Κατσώνης, αρνούμενος να υπακούσει στις διαταγές των ανωτέρων του και να ανα

1822: Ο Χουρσίτ πασάς άρχισε να πολιορκεί το Σούλι.

1822: Δημήτριος Υψηλάντης και Νικηταράς, με τη βοήθεια του Οδυσσέα Ανδρούτσου προσπάθησαν ανεπιτυχώς να απελευθερώσουν την Λαμία κατά την περίοδο Μαρτίου-Μαΐου.

1824: Τελείωσε η πρώτη φάση της πολιτικής σύγκρουσης με την κατάληψη του Ναυπλίου από τους οπαδούς του Κουντουριώτη. Διεξήχθησαν βουλευτικές εκλογές.

1 Μαΐου:

1821: «Όταν δε συνάπτεται η μάχη του Δραγατσανίου μεταξύ των ανδραγαθησάντων Ιερολοχιτών συγκαταριθμούνται οι δυο εκατόνταρχοι (ο Κεφαλλήν Λουκάς Βαλσαμάκης και ο Ιθακήσιος Σπυρ. Δρακούλης), οι οποίοι αμφότεροι πίπτουν επί του πεδίου της τιμής. Εις την μάχην του Γαλασίου την 1η Μαΐου 1821 την συναφθείσαν μεταξύ του Αθανασίου Καρπενισιώτου και μεγάλης πεζικής και ναυτικής Τουρκικής δυνάμεως αποσκοπούσης εις την ανακατάληψιν της πόλεως συναγωνίζονται μετά των λοιπών Ελλήνων και Κεφαλλήνες αγωνισταί μεταξύ των οποίων διεκρίθησαν ο Κεφαλλήν Νικ. Μαράτος και ο Ιθακήσιος Γεώργιος Πετρίκης, ενώ δύναμις ναυτική υποστηρίζουσα τις επιχειρήσεις της ξηράς ετέλει υπό την διοίκησιν τεσσάρων Κεφαλλήνων: του Αντ. Σφαέλου, του Ιωάν. Κουντούρη, του Παν. Πανά και του Σπύρου Πεταλά έχόντων εις τα τέσσερα πλοία την δύναμιν 130 ανδρών, το πλείστον Κεφαλλήνων».

1821: Ο Ιάκωβος Τομπάζης ανατίναξε τουρκική γολέτα κοντά στη Χίο.

1823: Πραγματοποιούνται εκτεταμένες εκκαθαριστικές επιχειρήσεις του Μεχμέτ Ρεσίτ Κιουταχή πασά στα Λεχώνια του Βόλου.

1827: Η Γ' Εθνοσυνέλευση ψήφισε το «Πολιτικόν Σύνταγμα της Ελλάδος». Τέσσερις μέρες αργότερα διέκοψε τις εργασίες της.

2 Μαΐου:

1821: Οι Τούρκοι πυρπόλησαν το Γαλάτσι και προέβησαν σε φρικαλεότητες κατά των εκεί Ελλήνων χριστιανών.

1831: Ο Καρατάσος επαναστάτησε με το τάγμα του στην Αίγινα εναντίον του Καποδίστρια.

3 Μαΐου

1789: Τη χρονιά που ξέσπασε η Γαλλική Επανάσταση γεννήθηκε ο πρωτοριζοσπάστης Γεράσιμος Λειβαδάς από τον σπουδαίο νομομαθή Ανδρέα και την Ρεγγίνα, κόρη του νομικού Παύλου Χωραφά. Τόσο ο πατέρας του όσο κι αυτός έκαναν μεγάλο και πολύπλευρο αγώνα για την απελευθέρωση της Ελλάδας. Ο Γεράσιμος συνδέθηκε φιλικά με τον Ανδρέα Ζαΐμη, έγινε μέλος του Εθνικού Κομιτάτου της Βενετίας και μυήθηκε στη Φιλική Εταιρεία. Επέστρεψε στην Κεφαλλονιά το 1819, τα πλούσια σπίτια της οικογένειάς του σε Αγκώνα και Αργοστόλι έγιναν καταφύγιο οπλαρχηγών, πολιτικών, φιλελλήνων και οι Λειβαδά διέθεσαν μεγάλα ποσά για συντήρηση προσφύγων, αλλά και για πολεμοφόδια για τον αγώνα των επαναστατημένων Ελλήνων. Ο νεαρός Γεράσιμος, μπολιασμένος από τις επαναστατικές ιδέες και τον Διαφωτισμό, εργαζόταν, συζητούσε, έγραφε θερμά κείμενα, προέτρεπε συμπολίτες του υπέρ του εθνικού καθήκοντος ως απόστολος του ελληνικού έθνους, συγκρότησε πολιτικούς συλλόγους, γεγονός που ενόχλησε τον μισέλληνα Αρμοστή Thomas Maitland, ο οποίος κατεδίωκε κάθε φιλελεύθερη ιδέα υπέρ των αγωνιζομένων στον ιερό αγώνα και διοργάνωνε δίκτυα κατασκοπίας υπέρ της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Ο Αρκάς πολιτικός Χαρ. Βοζίκης αναφέρει στα απομνημονεύματά του: «
Δι' εμέ και την οικογένειά μου είναι πρόσωπον ιερόν διότι ο πάππος μου Χ. Βοζίκης, οπλαρχηγός, μας εδιηγείτο συχνά ότι ο μέγας Εθνικός ανήρ, ο πρώτος Ριζοσπάστης Γεράσιμος Λειβαδάς, ο θαρραλέος των θαρραλέων, έσωσεν τους γέροντας και τα γυναικόπαιδα της οικογενείας ημών, όπως και πολλούς άλλους συμπολίτας, από βέβαιον θάνατον, κατά την Εθνεγερσίαν του 1821. Ο μεγαλόκαρδος ούτος ανήρ εφιλοξένησεν τούτους στοργικώς εν τω Μεγάρω του επί μίαν τριετίαν, ότε κατέφυγαν ούτοι πρόσφυγες, εις την εύανδρον και φιλόξενον Νήσον Κεφαλληνίαν
».

Μετά το τέλος της Επανάστασης ο Λειβαδάς άνοιξε πρώτος τον αγώνα στα Επτάνησα

εναντίον της Αγγλοκρατίας –για αυτό αποκαλείται πατέρας του Ριζοσπαστισμού και πρωτοριζοσπάστης- και από το 1830 στηλίτευε με την πύρινη πέννα του δημοσίως τις παραβάσεις των συνθηκών, τις αυθαιρεσίες, τις βιαιότητες της «Προστασίας».

1821: Οι Τούρκοι αποβίβασαν στην Κύπρο ισχυρή δύναμη για να εμποδίσουν την εξέγερση. Ενέργησαν διωγμούς, λεηλασίες και καταστροφές για να εμποδίσουν με κάθε τρόπο την επανάσταση στο νησί. Ήδη από τις 25 Μαρτίου είχε αρχίσει η συστηματική σφαγή του ελληνικού στοιχείου στην Κωνσταντινούπολη και συνέχισαν τις βιαιοπραγίες στις Κυδωνίες, στην Έφεσο, στη Σμύρνη, στην Κω και στην Κρήτη. Το μένος των Τούρκων, ως ήταν ευνόητο, στράφηκε κατά του ορθόδοξου κλήρου γιατί των θεωρούσαν κεφαλή του ραγιά, ανεξάρτητα από τον βαθμό συμμετοχής του σε προετοιμασία επαναστατική.

1829: Δύναμη από 4.000 άνδρες υπό τον Αρχιστράτηγο Αυγουστίνο Καποδίστρια, μικρότερο αδελφό του Ιωάννη, πολιορκήσαν Μεσολόγγι και υπό τον Βαρνακιώτη το Αιτωλικό. Οι Τούρκοι εξαναγκάστηκαν να παραδοθούν στους επαναστάτες. Ο Αυγουστίνος αρχικά είχε πολιορκήσει και κατέλαβε τη Ναύπακτο και μετά απελευθέρωσε το Αντίρριο.

4 Μαΐου:

1863: Θάνατος στην Αθήνα του εθναπόστολου και Φιλικού Χριστόφορου Περραιβού, του μοναδικού συντρόφου του Ρήγα που επέζησε της σύλληψης από τους Αυστριακούς και του θανάτου. Ήταν στρατιωτικός, πολιτικός, αγωνιστής του εικοσιένα, δάσκαλος, στιχουργός και συγγραφέας πολεμικών απομνημονευμάτων.

Αυτοί που έγραψαν απομνημονεύματα ή την σύγχρονή τους ιστορία αναφορικά με την Ελληνική Παλιγγενεσία είναι οι αγωνιστές (ή οι υπασπιστές τους), οι πολιτικοί που βίωσαν τα γεγονότα, αλλά και οι μη Έλληνες είτε πρόκειται για Τούρκους (όπως ο Βαχίτ πασάς), είτε για φιλέλληνες.

Έτσι, εκτός από το πόνημα του Χριστόφορου Περραιβού έχουμε ιστορίες /

απομνημονεύματα και από τους: Ιωάννη Μακρυγιάννη, Θεόδωρο Κολοκοτρώνη, Γενναίο Κολοκοτρώνη, Φώτιο Χρυσανθόπουλο (υπασπιστή του Κολοκοτρώνη γνωστό και ως Φωτάκο), Εμμανουήλ Ξάνθο, Π. Πατρών Γερμανό, Κανέλλο Δεληγιάννη, Νικόλαο Κασομούλη, Αναγνώστη Κονδάκη, Σπυρίδωνα Τρικούπη, Αμβρόσιο Φραντζή, Κωνσταντίνο Νικόδημο, Ιωάννη Φιλήμων, Νικόλαο Σπηλιάδη, Μιχαήλ Οικονόμου, Κωνσταντίνο Μεταξά, Κάρπο Παπαδόπουλο, Σπυρομίλιο, Δημήτριο Αινιάν (Μαζαράκη).

Η πρώτη απόπειρα συγγραφής ιστορίας της νεώτερης Ελλάδας από Έλληνα ιστορικό είναι από τον Ιάκωβο Ρίζο Νερουλό. Ήταν στην Γαλλική, η «Histoire Moderne de la Grèce depuis la chute de l'Empire d'Orient» (Νεώτερη Ιστορία της Ελλάδος από την πτώση της Ανατολικής Αυτοκρατορίας), Γενεύη, 1828. Η κύρια ιδέα στο έργο αυτό είναι η διατήρηση του εθνικού χαρακτήρα των Ελλήνων στη διάρκεια της τουρκοκρατίας. Σύμφωνα με τον Νερουλό, οι Έλληνες συνέχισαν να υπάρχουν ως ξεχωριστή πολιτικοκοινωνική οντότητα στα πλαίσια της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Ο ίδιος δίνει ιδιαίτερη έμφαση στη συμβολή της θρησκείας και της Εκκλησίας στη διατήρηση του εθνικού χαρακτήρα των Ελλήνων. Πιστεύει στην ιστορική αναγκαιότητα, ιστορική νομοτέλεια, της Επανάστασης του 1821, την οποία θεωρεί όχι αποτέλεσμα της ιστορίας αλλά της Θείας Πρόνοιας. Κατά τη συγγραφή αυτού του έργου, ο Νερουλός συνεργάστηκε με τον Καποδίστρια με τον οποίο αντήλλασε αλληλογραφία.

1825: Τμήμα του στρατού του Κιουταχή, δυνάμεως περίπου 3.000 ανδρών, έκαμψε την αντίσταση των Πανουργιά, Γκούρα, Σκαλτσοδήμου στη θέση Παντώρη Φωκίδας και εισέρχεται στα Σάλωνα, όπου προέβη σε άγριες λεηλασίες και σφαγές, ενώ πήρε 300 σκλάβους νέες και νέους.

5 Μαΐου:

1821: Οι σφαγές και οι λεηλασίες συνεχίζονταν στην Κωνσταντινούπολη. Αποκεφαλίστηκαν οι αρχιερείς Δέρκων Γρηγόριος, Αδριανουπόλεως Δωρόθεος, Τυρνάβου Ιωαννίκιος και Θεσσαλονίκης Ιωσήφ, ο πρώην μέγας διερμηνέας της Πύλης Γεώργιος Καλλιμάχης και δύο

ημέρες αργότερα ο Νικόλαος Μουρούζης. Απαγχόνισαν και τον Ιωάννη Παπαρρηγόπουλο , θείο του μεγάλου ιστορικού, τον γιό του Μιχαήλ και τον γαμπρό του Δ. Σκαναβή. Ο ιστορικός ήταν τότε 6 χρονών κι έζησε όλη τη φρίκη του θανάτου των μελών της οικογένειάς του λίγο πριν διαφύγει με την μητέρα του και τον μικρότερο αδελφό του Πέτρο στην Οδησό.

1821: Επανάστατησε η Σαντορίνη υπό τον Ευάγγελο Ματσαράκη.

1827: (19 Μαρτίου - 5 Μαΐου 1827). Η Γ' Εθνική Συνέλευση των Ελλήνων που είχε συνέλθει στην Τροιζήνα, εξέλεξε πρώτο Κυβερνήτη της Ελλάδος τον Ιωάννη Καποδίστρια και ψήφισε το «Πολιτικό Σύνταγμα».

6 Μαΐου

1821:Ο Φιλικός Χατζηαντώνης Βισβίζης ήταν караβοκύρης σε ένα από τα μεγαλύτερα πλοία του Αγώνα, στο μπρίκι «Καλομοίρα» με πλήρωμα 140 άνδρες και 16 κανόνια. Ενώθηκε με τους στολίσκους των Ψαριανών Γιαννίτση και Σκανδάλη, για παραπλάνηση ύψωσαν τουρκική σημαία και χτύπησαν από κοινού το φρούριο των Γατελούζων στην Αίνο, Ίμβρο, εξόντωσαν την τουρκική φρουρά και απέσπασαν από το φρούριο 24 κανόνια. Διενέργησαν επιδρομές σε όλον τον κόλπο του Ξηρού και μετέφεραν στα Ψαρά 70 κανόνια και άφθονα πυρομαχικά, γεγονός που συνέβαλε στην αποφασιστική οχύρωση του νησιού.

1821: Οι Τούρκοι στην Κωνσταντινούπολη αποκεφάλισαν τον Νικόλαο Μουρούζη, ευνοούμενο της Πύλης και επίλεκτο μέλος της Φαναριώτικης οικογένειας. Το 1819 οι ευνοούμενοι ανήκαν σε 4 οικογένειες. Ήτοι: Καλλιμάχη, Σούτζου, Βόδα και Μουρούζη. Λίγο αργότερα προστέθηκαν άλλες 2. Οι Χαντζερή και Αργυρόπουλου. Αυτό σήμαινε πως τα μέλη αυτών των οικογενειών είχαν τη δυνατότητα να διεκδικήσουν αξιώματα. Οι Υψηλάντη είχαν από το 1807 στραφεί προς τη Ρωσία. Οι Μαυροκορδάτοι που συνδέονταν με τους Καρατζά ήταν μνημένοι στην Φιλική Εταιρεία από το 1817. Και οι Μαυρογένηδες θεωρούνταν από τους λοιπούς Φαναριώτες ξένο σώμα στην κοινωνία τους.

1821: Ο κεχαγιάμπεης του Χουρσίτ πασά μπήκε στην Τριπολιτσά για να ενισχύσει τους Τούρκους που πολιορκούνταν. Ο Κολοκοτρώνης, αρχιτέκτονας του πολεμικού σχεδίου της πολιορκίας της Τρίπολης, ενίσχυσε τα γύρω στρατόπεδα στο Χρυσοβίτσι, στο Λεβίδι, στο Βαλτέτσι, στα Βέρβαινα, και στην Πιάνα με δυνάμεις υπό τον Πλαπούτα και τον Ανδρέα Παπαδιαμαντόπουλο. Έτσι, θα περιέσφιγγε την Τρίπολη με τη μέθοδο του φιδιού.

1823: Ο Νικόλαος Κριεζιώτης νίκησε στο Βατίτσι της Καρύστου τον Ομέρ μπέη. Η τουρκική δύναμη διαλύθηκε και πολύ δύσκολα ανασυγκροτήθηκε στην Κάρυστο όπου ήταν η έδρα της.

1825: Πτώση του Νεόκαστρου, Ναβαρίνο. «Εις το Νεόκαστρον απειλούμενον παρά του Ιμπραήμ, ο οποίος τελικώς και επέτυχεν την παράδοσίν του, μεταξύ των υπερασπιστών του διέπρεψαν οι εκεί αγωνισθέντες Κεφαλλήνες υπό τους Δανιήλ, Ηλίαν και Σπύρον Πανά». Ανάμεσά τους κι ο Ευάγγελος Ποταμιάνος. Από το 1815 διοικούσε δικό του πλοίο, το «Sinbe
rt»

και το 1818 στη Βενετία μυήθηκε στη Φιλική Εταιρεία. Λίγο αργότερα πούλησε το σκάφος του στη Ζάκυνθο για να μπορέσει να συμβάλλει στον Αγώνα. Έτσι βρέθηκε στο Νεόκαστρο και ηγείτο μικρού σώματος. Ο Υψηλάντης μετά από σύσταση του Γ. Τυπάλδου Κοζάκη, χρησιμοποιούσε τον Ποταμιάνο για κομιστή εμπιστευτικών γραμμάτων για συλλογή χρημάτων και πολεμοφοδίων. Η αγγλική κυβέρνηση στην Κεφαλλονιά, αφού πληροφορήθηκε για τις δράσεις του, τον καταδίκασε ερήμην σε βαριά ποινή.

7 Μαΐου:

1821: Ο Ανθιμος Γαζής και ο οπλαρχηγός Κυριάκος Μπασδέκης κήρυξαν την Επανάσταση στην περιοχή του Πηλίου. Στις 7 του μηνός υδραϊκά και σπετσιώτικα πλοία που στις 5 ήταν στο Τρίκερι και στον Αλμυρό, έφθασαν στον Βόλο και σείστηκε όλο το Πήλιο. Στις Μηλιές σηκώθηκε η επαναστατική σημαία από τον Γαζή και ακολούθησαν η Πορταριά, η Μακρινίτσα και η Ζαγορά. Ο Ανθιμος Γαζής είχε μυήσει τον Μπασδέκη στην Φιλική Εταιρεία και ήταν από τους πρώτους που μυήθηκε. Οι Μπασδέκοι, που ήταν πολυάριθμη οικογένεια αρματολών, είχαν το αρματολίκι τους το Πήλιο και επίσημα υπό τις διαταγές τους υπηρετούσαν 200 αρματολοί. Ο Γαζής ήταν σπουδαία προσωπικότητα του Ελληνικού Αγώνα. Πίστευε ότι μόνο με την πνευματική αφύπνιση των υποδούλων θα επιτυγχανόταν η Επανάσταση και προς τούτο, εκτός από κληρικός είχε αναπτύξει λόγια διαφωτιστική και

εκδοτική δράση.

1824: Ιδρύθηκε στην Κέρκυρα η Ιόνιος Ακαδημία από τον Αγγλο ύπατο αρμοστή των Επτανήσων Φρειδερίκο Νόρθ, κόμη του Γκίλφορντ. Ήταν το πρώτο Πανεπιστήμιο στην ιστορία της νεοελληνικής παιδείας και αρχικά περιελάμβανε τέσσερις σχολές, ήτοι: Νομική, Θεολογική, Ιατρική και Φιλοσοφική. Στη Φιλοσοφική σχολή διδάσκονταν επιπλέον μαθήματα φυσικών επιστημών και μαθηματικά. Αργότερα, συστήθηκαν και οι : Πολυτεχνική, Μαιευτική και Φαρμακευτική Σχολή. Αρχικά, εξ' αιτίας της έλλειψης καθηγητών εκείνη την εποχή, η Νομική και η Ιατρική λειτουργούσαν με περιορισμένο αριθμό καθηγητών καθώς δε συμπληρώνονταν οι θέσεις με κατάλληλα πρόσωπα. Στη Θεολογική και στη Φιλοσοφική σχολή διδάξαν γνωστοί λόγιοι τόσο από την προηγούμενη όσο και τη μετέπειτα δράση τους, όπως ο Ανδρέας Κάλβος, ο Χριστόφορος Φιλητάς, ο Κωνσταντίνος Ασώπιος, ο Θεόκλητος Φαρμακίδης, ο Νεόφυτος Βάμβας, ο Πέτρος Βράιλας-Αρμένης.

1832: Υπεγράφη από τις Μεγάλες Δυνάμεις και τον εκπρόσωπο της Βαυαρίας σύμβαση, η οποία προέβλεπε ότι η Ελλάδα θα είναι κράτος μοναρχικό με κληρονομικό της μονάρχη τον Όθωνα, δευτερότοκο γιο του βασιλιά της Βαυαρίας Λουδοβίκου.

8 Μαΐου:

1808: Ηρωϊκός θάνατος 600 Ελλήνων υπό τον Δημήτριο Βλαχάβα στην Καλαμπάκα σε μάχη κατά των Τουρκαλβανών.

1821: Ο Οδυσσέας Ανδρούτσος, αφού επανέκαμψε από τα Επτάνησα, αντιμετώπισε με 120 παλληκάρια με επιτυχία στο Χάνι της Γραβιάς ισχυρές τουρκικές στρατιωτικές δυνάμεις υπό τον Κιοσέ Μεχμέτ και τον Ομέρ Βρυώνη. Μαζί του ήταν και Κεφαλλονίτες ανάμεσά τους και ο Παρασκευάς Κουρκουμέλης που αργότερα μπήκε μαζί με τον Φαβιέρο από τους πρώτους στην Ακρόπολη. Στη μάχη αυτή οι Τούρκοι μέτρησαν 300 νεκρούς και 600 τραυματίες, ενώ οι Έλληνες είχαν ασήμαντες απώλειες. Στο Χάνι εγκατέστησε τους οπλαρχηγούς Γκούρα, Παπανδρέα, Κομνηνά Τράκα και Αγγελή Γοβγίνα για άμυνα. Μετά από ηρωϊκό αγώνα ο Ανδρούτσος αναχαίτισε οριστικά την προέλαση του στρατού του Ομέρ Βρυώνη στον Μωριά.

1821: Υψώθηκε και επίσημα η σημαία της Επανάστασης στο Καρλόβασι στη Σάμο. Η επανάσταση εκεί είχε αρχίσει από τον Απρίλιο. Οι επαναστάτες προσέβαλαν τα παράλια απέναντι από το νησί και δίωξαν τους Τούρκους σε μεγάλο βάθος εντός.

1828: Νίκη των Κρητών. Μικρό τμήμα πεζικού και ιππικού υπό τους Χατζημιχάλη, Μανουσέλη, Μανουσογιαννάκη και Δεληγιαννάκη επιτέθηκαν αιφνιδιαστικά στον Αποκόρωνα Χανίων εναντίον σώματος Τούρκων του Ρεθύμνου που πήγαν για να ενισχύσουν τον διοικητή των Χανίων Μουσταφά πασά. Κατά τη διάρκεια της συγκρούσεως σκοτώθηκαν 40 Τούρκοι ανάμεσα στους οποίους συγκαταλέγετο και ο Ικεντζής αγάς του Ρεθύμνου.

9 Μαΐου:

1821: Χίλιοι επαναστάτες του Πηλίου υπό τους Κοντονίκο και Παναγή Μπασδέκη, όρμησαν κατά του φρουρίου του Βελεστίνου στο Βόλο, αλλά αναχαιτίστηκαν από τους Τούρκους.

1824: Ξεκίνησαν ήδη συγκρούσεις ανάμεσα σε κυβερνητικές και αντικυβερνητικές δυνάμεις κοντά στο Άργος και το Ναύπλιο. Διήρκεσαν έως τις 12 του μηνός.

1825: Ο Ιωάννης Γκούρας νίκησε στο Δίστομο τους Τουρκαλβανούς.

10 Μαΐου:

1770: Ορλωφικά. Οι Μανιάτες επιτέθηκαν με μανία εναντίον των Τούρκων στο βουνό της Ξυνοκαβαλίας σκοτώνοντας πολλούς από αυτούς.

1821: Στο «χορό» της Επανάστασης μπήκε και η Άνδρος υπό τον κορυφαίο νεοέλληνα διαφωτιστή, φιλόσοφο, διδάσκαλο του Γένους και πολιτικό Θεόφιλο Καΐρη. Κατά την Επανάσταση συμμετείχε στην εκστρατεία του Ολύμπου τον Μάρτιο του 1822, με διοικητή το Γρηγόριο Σάλα, όπου και δέχθηκε τρία τραύματα. Επέστρεψε στην Πελοπόννησο και με εντολή της Υπέρτατης Διοικήσεως συγκρότησε στρατιωτικό σώμα από εξόριστους Κυδωνιάτες. Παρακολούθησε τις εργασίες της Α' Εθνοσυνέλευσης και τον Νοέμβριο του 1822 εξελέγη από τους κατοίκους της Άνδρου πληρεξούσιος παραστάτης της Άνδρου για τη Β' Εθνοσυνέλευση του Άστρους.

1821: Παράλληλα επαναστάτησαν τα Άγραφα, το Κεράσοβο, υπό τον Κώστα Βελή (Στεργιόπουλο), Σπυρίδωνα Γάτσο και Λογοθέτη Ζώτο. Ο Βελής απηύθυνε προκήρυξη από το Κεράσοβο Ευρυτανίας στους καπεταναίους των Αγράφων:

«Ήλθεν η ώρα με το θέλημα του Θεού, να απελευθερώσωμεν την πατρίδα από την τουρκικήν τυραννίαν. Λοιπόν, άμα λάβητε το παρόν μου να λάβητε τ' άρματά σας και να έλθετε όπου σας περιμένω εδώ, εντός τριών ημερών, διότι ο καιρός δεν μας περιμένει περισσότερον. Να είμαστε έτοιμοι δια να κάμωμεν το χρέος μας εις την πατρίδα.

10 Μαΐου 1821 / Ο αδελφός σας / Κώστας Βελής»

Στα μέσα όμως Ιουλίου ο Βελής συνελήφθη από τις δυνάμεις του πασά της Λάρισας Μαχμούτ Δράμαλη και θανατώθηκε στην Κωνσταντινούπολη, ενώ κατεστάλη η επανάσταση στα Άγραφα.

1825: Έλληνες επιχειρήσαν ανεφοδιασμό των πολιορκουμένων στο Μεσολόγγι. Δύναμη από 3.000 άνδρες υπό τον Κίτσο Τζαβέλλα και τον Γεώργιο Καραϊσκάκη από το στρατόπεδο των Σαλώνων δημιούργησαν νέο στρατόπεδο Δυτικής Στερεάς για να μπορούν να ενισχύουν το

Μεσολόγγι. Οι πολιορκημένοι ενισχύθηκαν ηθικά από την παρουσία των παραπάνω και ενέργησαν έξοδο προκαλώντας σοβαρές απώλειες στον εχθρό.

Ευρυδίκη Λειβαδά

Εικόνα: Ο Γεώργιος Τυπάλδος Κοζάκης. Έργο Άρ 19^{ου} αι., αγνώστου (δυσανάγνωστη υπογραφή κάτω δεξιά). Τίτλος έργου: «Ο Γεώργιος Τυπάλδος Κοζάκης κατά την εις αυτόν παράδοσιν του Νεοκάστρου σώζων τους αιχμαλώτους».